

NOMÉS HI HA L'OPOSICIÓ D'UNES POQUES MARES

A Benifaió volen el valencià a l'escola

Els diaris valencians han destacat d'una manera espectacular la reacció contrària d'un grup reduït de persones perquè l'ensenyament es realitzàs en català al col·legi Trullas, de Benifaió. La majoria dels pares, tanmateix, hi està d'acord.

Vicent Partal

El conflicte hauria d'haver tingut l'origen al maig passat, quan els pares dels primers cursos del col·legi Trullas de Benifaió foren informats de la decisió del claustre de professors i del consell de direcció de crear una línia d'ensenyament en valencià al centre. De moment, enguany, pre-escolar i primer d'EGB rebrien l'ensenyament en allò que fa anys rebia l'apel·latiu de «llengua materna». Però aquell dia el conflicte no esclatà. I no ho féu exactament perquè la majoria absoluta dels pares es mostrà a favor de l'experiència.

Tampoc no esclatà al setembre. Però sí un poc després; el disset d'aquest mes, un grup de mares iniciava una protesta, que trobà, d'una banda, el ressò de la premsa diària de la ciutat de València i, de l'altra, la resistència de la majoria dels pares del col·legi, decidits perquè els seus fills rebessen l'educació en valencià.

«Tenen una motivació fonamentalment política. Darrere d'ells hi ha la Unió Valenciana». Diversos pa-

res, que esperen a la porta del col·legi l'eixida dels seus fills, coincideixen en l'afirmació i assenyalen el partit integrant encara de la Coalició Popular com l'instigador de la maniobra. «I apunte, apunte: no hi ha dret que donen més importància als pares de 81 xiquets (deuen ser-ne uns setanta, matisa una altra mare) que a tots els altres. Som dos-cents trenta-cinc pares en aquests cursos —una tercera mare rebla el clau—, i la majoria hi estem a favor, totalment».

Vicent Alepuz, un altre pare més, en acompanyà fins l'ajuntament per mirar de parlar amb l'alcalde. «Tot això ja ho tenien preparat. Ells volen impedir que l'escola d'ací a uns anys siga una escola en valencià. Al principi, no volien ni l'assignatura de valencià, deien que era perdre hores.»

Ho fem pels xiquets, si fos pels pares...

L'ajuntament de Benifaió és un inusual edifici ultramodern encarat a una torre del segle setze. Tot cristall. Quan hi arribem, l'alcalde, Francesc Sanchis Baltasar, un home d'una

JORDI VICENT

edat ja digna, militant del PSOE i assistent l'any 52 als primers cursos de llengua que tenien lloc a Lo Rat-Penat, parla pel telèfon amb un mestre d'alguna escola de les tres que té el poble. Quan penja, ens anuncia que, fotografies, ni una ni cap. I que ja comença a estar fart d'aquesta gent que li protesta.

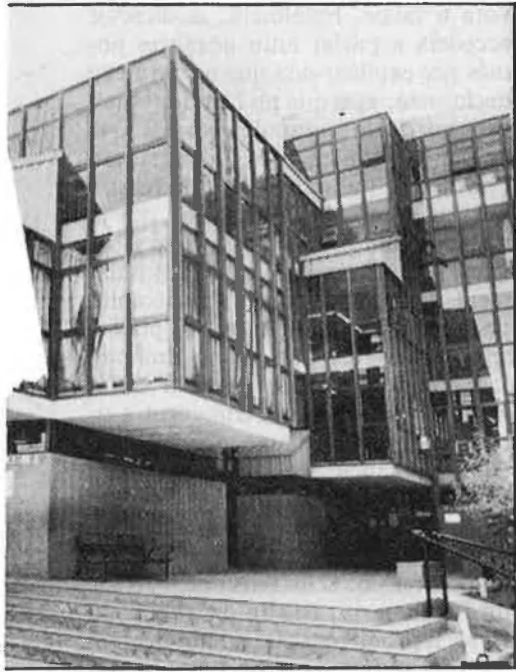
«Ho podeu apuntar: si hem buscat alguna solució des de l'ajuntament, ha estat pels fills, que els pobres no tenen cap culpa dels pecats dels seus pares. Si fos pels pares...» Ens conta l'anècdota que nou senyores anaren a parlar amb ell un matí per expressar-li la seua protesta per l'ensenyament en català, «i ni una m'ho va dir en castellà. Els vaig dir que eren poc coherents. Si no volien que els seus fills parlassen valencià, que no ho fessen

Dalt, l'ajuntament. Baix, xiquets de l'escola i aquests, des de fora.

JORDI VICENT

elles tampoc...». Encara ens comenta: «No és un problema de llengua, això és una maniobra pre-electoral. I no és concebible que persones mínimament informades puguen dir algunes de les coses que s'han dit ací».

La nit anterior, el ple de l'ajuntament havia tractat el tema i n'havia buscat una solució —«pels xiquets, només pels xiquets...» recalca Francesc Sanchis—, malgrat que l'ajuntament no té cap competència sobre el tema. Ells no han anat a la Conselleria, ja ho ha fet l'inspector de zona, i no creu que el problema haja afectat la convivència en el poble: «L'altre dia es van manifestar, però n'eren uns quaranta, i Benifaió passa dels deu mil habitants».

La solució, segons sembla, consistirà a enllestir dues aules que dependran d'un altre dels col·legis de la localitat que fa l'ensenyament en castellà. Un rumor que ja s'ha estés entre les mares que, a les tres de la vesprada, tornen a dur els seus xiquets al Trullas.

Massa tensió per a una escola

Abans de tornar-hi, hem intentat parlar amb les líders del moviment contra el valencià. Tots n'assenyalen una: «al carrer de les Portelles veurà una tenda gran. Pregunte per Margarita Lerma.» Quan hi arribem, atén uns viatjants. zli expliquen qui som i què volem. Contesta que no en sap res i afirma que ella només és d'Unión Valenciana. Ens envia a parlar amb dues senyores que no són a casa. A pocs metres, la seu dels de

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA

UNA GUIA ESPECTACULAR

La Conselleria de Cultura està confeccionant la **Guia Professional de l'Espectacle de la Comunitat Valenciana**. (Teatre-Música-Cinematografia).

Per a que tots ens conegam.

Per a que sapigam amb quin material humà i professional comptem a l'hora de produir qualsevol tipus d'espectacle.

L'aparició del seu nom a la guia és

TOTALMENT GRATIS

En ella seràn inclosos tot tipus de professionals relacionats amb el món del teatre, la música, la dansa, i la cinematografia, com ara actors, autors, guionistes, decoradors, fusters, orquestres de ball, companyies de ballet, atrezzoistes, col·lectius de danses, intèrprets d'idiomes, elèctrics, caps de producció, grafistes, ballarines, càmares, figurinistes, etc.

Sol·licite els questionaris corresponents per a la inclusió del seu nom a la **Guia Professional de l'Espectacle de la Comunitat Valenciana** a

TONI PASTOR MANAGEMENT

Subida del Toledano, 9-5^a
46001-València.

Telf. (96) 332 37 19

De 11 a 14 hores i de 17 a 20 hores.

El plaç de sol·licitud es tanca el 30/Novembre/1985.

T.M.

Unión Valenciana, els instigadors de la protesta.

González Lizondo i Ramón Izquierdo. Curiosament, la bandera del seu partit és trencada i cau com un penjoll. El cartell té les insígnies esborrades. Les persianes són tancades. La impressió és més bé de tristor.

«Mentre hi havia el Consell Escolar per informar els pares, ells estaven en el Musical, escoltant un advocat del seu partit que començà dient que no parlar castellà era cosa de *palurdos* i *pueblerinos*; ¡Unión Murcia-

na s'havien de dir!». Les mares dels xiquets, a la porta de l'escola, intercanvien notícies. «Sabeu si ja s'ha arreglat?», pregunten a tots els qui passen. Podrien deixar-nos tranquils ja, a nosaltres i als xiquets».

Per a nosaltres la sorpresa és que l'entrada al col·legi no és tan fàcil. El conserge no ha deixat passar ningú, i no ens deixa passar tampoc. Un xiquet ve a demanar-li una tireta per a una ferida. Ens conta que ell també

votà a favor. Finalment, el director accedeix a parlar amb nosaltres només per explicar-nos que no farà cap declaració, «perquè no he parlat amb cap mitjà de comunicació des que començà tot això. Ja arribarà l'hora». Se'l nota tens. Algun mestre diu que ja seria hora de parlar, que ja han aguantat prou i massa. Pep Chaqués —el director— canvia ràpidament de tema i, mentre ens acomiada, parla de l'emoció que li produeix rebre les mares que volien animar-lo i que li demanaven de tirar endavant. Jordi Vicent ha començat a tirar fotografies. Quan Chaqués el veu, es llança les mans al cap i comença a escridassar. Que no, que de fotografies, res. Una reacció massa desproporcionada, que només explica la tensió. O les tensions. «Jo sóc un funcionari», ens ha dit abans. Al final, li prometem que no publicarem les fotografies de dins l'escola. En fem una des de l'altra banda de la porta. Encara topetem amb un altre pare, de nom Abel, que torna del camp, i ens repeteix el que hem sentit durant tot el dia: «que sí, que endavant...» Només vuitanta, decidits a tornar cap arrere. □

Els llibres de la Mostra

Ajuntament de València. Delegació de Cultura